

Napačna raba dveh strokovnih izrazov v članku Razširjenost in rastne značilnosti malega jesena v Sloveniji (avtor M. Piškur, GV 10/1999, str. 419-434)

1. Str. 424: "Veliko pomembnejša je bila *mana*, zaradi česar so nastali nasadi širom po južni Italiji /.../ *Mana* vsebuje manitol (25-82 %), saharozo, sluz, citronsko kislino in druge spojine. Ima veliko energetske vrednosti, uporablja se v slaščičarstvu /.../" - *nepravilno*. V Slovarju slovenskega knjižnega jezika beremo na str. 520: mana je "sladek sok nekaterih rastlin, ki so ga predelale ušice: čebele nabirajo mano; hojeva mana; listna mana". Po bibliji pa je to "snov, ki jo je Bog pošiljal Izraelcem za hrano v puščavi na poti v Palestino". V imenova-

nem članku ne gre ne za eno ne za drugo, ampak za na zraku strjeni drevesni sok malega jesena.

2. Str. 432: "Pri osebkih nižjih slojev imamo opraviti s t. i. "vlečenjem v višino" /.../" - *nepravilno*. V aplikativnih botaničnih disciplinah se za imenovanje vegetacijskih komponent uporablja izraz **plast**, kot npr. drevesna plast, grmovna plast, zeliščna plast. Kljub narekovajem ni dopusten izraz večjenja v višino, saj drevesa lahko v višino le **rastejo**, vlečejo se lahko le veje in še to samo navzdol ...

Mag. Zoran Belec

Narodno bogastvo na mešetarjevem pladnju?

Moje neposredno domače okolje - kamor hribovci prištevamo tudi bližnjo in daljno okolico domačega kraja - me je spodbudilo, da sem zaplesal po računalniški tipkovnici. Nisem mogel kaj, da ne bi napisal spremne besede kupom hlovdov, ki ležijo ob zglodno urejeni gozdni cesti. Vse skupaj je del ob denacionalizacijskem postopku vrnjenega posestva, ki je že dobilo pravega, individualnega lastnika, oz. lastnico. Gospa menda prebiva v sosednji državi, zato ji je lastninska pravica domača in dobro ve, kako je treba z lastnino (v tem primeru gozdom) gospodariti. Vse lepo in prav. Verjetno bi vsak dober gospodar ravnal podobno, saj vemo, da je kapital pač potrebno oplemenititi in slednje je postalo jasno tudi državnim uradnikom, ki so odgovorni za gospodarjenje z gozdovi.

Čeprav sem sorazmerno mlad, pa mi spomin seže nekoliko nazaj, v obdobje, ko se o kakšnem postopku denacionalizacije ni govorilo niti v t. i. prepovedanih šalah. Zgoraj omenjene gozdne površine so bile v lasti države, obsegale pa so tudi nekatere zaraščajoče pašnike, s katerimi je gospodarila domača pašna skupnost. Tisti čas sem se komaj prelevil iz bruca v pravega študenta na gozdarski fakulteti in sem izkoristil vsako priliko za delo v gozdu. Tako sem tudi pomagal upokojenemu očetu, bivšemu gozdnemu delavcu, ki ga je pašna skupnost najela za čiščenje pašnikov, oz. za posek drevja, ki se je zaraslo na opuščeni pašnih površinah. Na silikatni podlagi in rastišču, kjer res-

nično ni težav s pomlajevanjem gozda, je bil oče premalo pazljiv in je posekal tudi nekaj dreves, ki naj ne bi bila več v mejah pašnika, oz. ki naj bi bila prek že močno zaraščene (zabrisane) meje med pašnikom in gozdom. Menim, da ni treba posebej omenjati, da je ves les tako ali tako ostal pašni skupnosti, torej v samem kraju za potrebe pašne skupnosti (skupni hlev na planini, staje itd.). Takrat mlad gozdarski inženir je vztrajno iskal krivce in popravo krivice, ki se je zgodila državi s tem, ko se nekaj hlovdov (pri sodniku za prekrške je bila predmet obravnave ena "boljša" smreka) ni odpeljalo po dolini navzdol. Splet srečnih okoliščin in vplivni možje pašne skupnosti so tisti čas rešili očeta pred hujšimi posledicami roke pravice, kamor pa je vseeno moral iti na zagovor.

Vrnimo se za slabih ducat let v današnji čas. Ta isti gozdarski inženir je uspešen podjetnik, privarčevana lesna zaloga pa se je spremenila v kakovostne sortimente, ki jih gozdarske transportne kompozicije pridno vozijo v sosednjo državo. Med ljudmi ima nova lastnica ugled, saj je nekaj bogatega izkupička namenila tudi za vzdrževanje gozdne ceste, na kateri pa že stoji (zaenkrat še odprta) zapornica. Da ne bo pomote, vse je narejeno po črki zakona, vendar mi ostaja grenak priokus ob dejstvu, da znamo biti tako mačehovski do samih sebe, nato pa tako velikodušni, ko delimo privarčevano bogastvo.

Dr. Janez Krč